

nemført ud af Tinget. Jeg haaber, at der fra alle Sider maa blive vist Imødekommen overfor Lovforslaget, saa vi kunne faa Begyndelsen gjort og faa vakt Forstaaelsen af, at det er en samfundsnyttig Gerning, der fremmes ved dette Lovforslag.

Alfred Christensen: Ligesom den ærede foregaaende Taler kan jeg ikke anse det foreliggende Lovforslags Tekst for lige saa god som det tidligere Lovforslags. Og det er jo ikke saa løjerligt. Det tidligere Lovforslag have vi jo selv skrevet, og man synes jo bedst om det, man selv laver; man gør det saa godt, man kan. Men i een Retning staar dette Lovforslag langt over det tidligere, og det er deri, at det er fremsat af en Minister og endda af en parlamentarisk Minister. Det kan siges med fuldstændig Sikkerhed, at Ministeren gør denne Sag til et Kabinetsspørgsmaal og lægger al sin Kraft ind derpaa, saa at hvis Rottesagen ikke føres igennem denne Gang, falder Ministeren. Altsaa, nu gælder det, enten det er Rotterne, der skulle falde, eller det er Ministeren. Og saa siger jeg til det store Reformparti: Hold nu sammen og støt jer Minister til Rotternes Udryddelse. Jeg tror ogsaa nok, at de Herrer ville holde sammen om deres Minister. Hvad der end havde staaet i dette Lovforslag, naar det blot havde gaaet ud paa Menneskeslægtens Forbedring og Rotternes Udryddelse, vilde jeg have givet min Medvirksomhed til dets Fremme. For mig staar det nemlig saaledes, at blot vi faa begyndt og faa grebet an, skulle vi nok faa de Erfaringer, der skulle gøres, saaledes at vi blive fornuftigere og fornuftigere og gøre det bedre og bedre, og Rotterne faa daarligere og daarligere Kaar Aar for Aar. Jeg er absolut Tilhænger af denne Sag og vil hjælpe med til at føre den ud i Livet. Jeg vil, som sagt, stemme for det, næsten lige meget, hvad der staar, naar det blot er i Retning af Rotternes Udryddelse. Som Følge deraf kan jeg ikke indse, at det er nødvendigt at behandle det i Udvalg, men skal det alligevel i Udvalg, vil jeg dog sige, at der er forskellige Ting i Lovforslaget, som jeg synes, der maa klages over og eventuelt rettes. I Motiverne siges det „at Tilskuddene til Præmieringen udredes af Kommunerne . . .“, og „at det kommunale Tilskud til Udbetaling af Præmier skulde suppleres gennem Bidrag fra Foreninger i Kommunerne.“ Naar jeg sammenholder det med Lovforslagets § 1, synes det mig ikke, at Moti-

verne og Teksten ere i Overensstemmelse med hinanden. Thi i § 1, 1ste Stykke, tales der først om Foreninger, der raade over 10,000 Kr. aarlig, og siden tales der om Sognekommunerne, der skulle træffe Foranstaltninger til Modtagelse og Tilintetgørelse af de i Kommunen indleverede dræbte Rotter. Dernæst tales der om Kommunernes Tilskud, og der nævnes saa følgende: „Til Udbetaling af en Præmie for hver indleveret Rotte bliver der derhos af Kommunens Kasse at yde et aarligt Tilskud“ o. s. v. Altsaa, Foreningen har skaffet sig sine 10,000 Kr. for at virke for den rationelle Udryddelse af Rotter i Almindelighed, og Kommunen har at levere Ødelæggelsesanstalter til Kontrolering og Oprænding af de indkomne Rotter, samt at yde Tilskud til Præmieringen. Staten har at yde et Tilskud paa 25,000 Kr. aarlig i 3 Aar, hvoraf indtil en Trediedel kan forbruges til videnskabelige Forsøg med Fremstilling af Ratin og andre gode Udryddelsesstoffer, medens Restbeløbet skal anvendes til Anskaffelse af disse rotteudryddende Stoffer, dels saaledes, at disse bringes til Anvendelse paa Staten tilhørende Ejendomme, dels til at yde Bidrag til Foreninger til Anskaffelse af saadanne Midler. Her har Foreningerne, Kommunerne og Staten faaet anvist hver sin Opgave, og det synes mig, at det er klart, at paa Kommunens Regning falder hele Præmieringen. Det skal jeg ikke have noget som helst at indvende imod, thi jeg tror, at dette er en god kommunal Sag.

I § 2 staar der, at Præmien ikke maa overstige 10 Øre og ikke være under 5 Øre. Jeg tror, det er upraktisk. Naar vi i Loven skulle have fastsat en bestemt Takst, skal den helst være 10 Øre. Naar en Rotte er 10 Øre værd her, er den ogsaa 10 Øre værd et andet Sted, og ved at sætte en bestemt Pris, undgaa vi ganske den mærkelige Forsendelse af Rotter fra den ene Kommune til den anden for at opnaa den højst mulige Markedspris. Naar den er ens overalt, er der ingen Anledning til at forsende dem, og naar der ingen Anledning er til at forsende dem, saa er der ingen Mistanke, og naar der ingen Mistanke er, saa er der ingen Anklage, og naar der ingen Anklage er, bliver der heller ingen dømt. Thi det, disse Syndere efter Rotteloven kunne blive dømt til, er ikke nogen Bagatel for dem, det er Bøder fra 100 til 500 Kr. Og der er forskellige Steder, hvor man kan komme temmelig galt af Sted, naar man nedsætter sig som professionel Rottefanger. Thi det maa